

VILJA ŠULCAITĖ

VILJA ŠULCAITĖ

Kėdainiai 2004

888.2

Šu 23

Nebūna upinę be krantų ir be prasmės

Likimų

Gimę mes einame likimo

Pasitikti.

Likti? Ar galima? Negalima amžiams likti.

V. Šulcaite

5 - Br 138

VILIJA ŠULCAITĖ

Pratarmė

Sudarytoja *Virginija Grigorjevičienė*

Maketavo *Ausra Paulauskienė*
Tekstus rinko *Edita Balčiūnienė*

Leidinyje panaudotos nuotraukos iš
Vilijos Šulcaitės asmeninio archyvo

Vilija Šulcaitė įminė gilius pėdsakus Kėdainių žemėje: čia ji
bėgojo vaikystėje, čia ji būdavo dažna viešnia jau tapusi garsia poete. Kaskart
apsilankiusi Kėdainiuose, poetė užsukdavo ir į Mikalojaus Daukšos viešąją
biblioteką. Bibliotekai sukvietus kraštiečius į tradicinę kraštiečių šventę "Būkite
sugrižančiais paukščiais", visada skambėdavo ir Vilijos Šulcaitės balsas – poetė
skaitydavo savo naujaą poeziją. Visi susitikimai su poete dvelkdavo išskirtine
šiluma ir nuoširdumu.

Prieš keturiolika metų teko lankyti Vilijos Šulcaitės namuose –
kvietėme į susitikimą su bibliotekos skaitytojais. Ilgai šnekėjomės su poete apie
gyvenimą, kūrybą, ateities planus. Pokalbi ir trumpa jos gyvenimo bei kūrybos
apžvalgą sudėjome į aplankėlių parodėmę į biblioteką
atyrkusių poetei. Vilija Šulcaitė labai šiltai ir nuoširdžiai pasidėžiaugė šiuo
kukliu, dabar pažvelgus, gal ir primityvokiu darbeliu. Todėl dabar ši leidinuką ir
pateikiame be jokių taisymų tokę pat, kokią jė skaitė mūsų visų kėdainiečių mylimą,
gerbiamą ir nepamirštamą Poetę.

Virginija Grigorjevičienė

Vilijos Šulcaitės prisiminimai

Žmogaus pradžia- jo tėvose, bočiuose, jie išvaikščiotuose takuose, nuglostytuose medžių kamienuose.

Dotnuva. Su šimtamečiu parku, Dotnuvėlės išraižtomis lankomis, bangų nuglamonėtomis pakrantėmis. Tokioje aplinkoje gimusio žmogaus siela skrieja į žvaigždes, neišitenka pilkoje kasdienybėje. Tokios sielos, vis kažko ieškančios ir buvo poetės Vilijos Šulcaitės mama, gimusi kumečio Jurgio Baltaduonio šeimoje Šiaudinių kaime, netoli Dotnuvos.

Romantiška meilė ja, septyniolikmetė, atviliojo i Jonavą, kur poetės tėvas Šulcas mokėsi staliaus amato. Tai buvo 1928-aisiais metais, o po metų, balandžio 6 d. pasaulį išvydo Vilija Šulcaitė- didelės ir skaudžios meilės kūdikis. Skaudžios todėl, kad poetės tėvui, laisvamanisi, atsisakius tuoktis bažnyčioje, motina nuodijosi actu. Mergaitė liko gyva, tik gimi silpnutė ir nuolatiniai gyvenimo palydovui pasiliuko nepagydoma akių liga- skliaritas.

Senelis, iš tėvo pusės buvo šviesus, išsilavinęs žmogus. Gyveno Kėdainiuose. Ir tais jau laikais pramokes geležinkelio amato „vedžiojo“ Riomerio geležinkelio traukinius iš Petrogrado. Mėgo spausdintą žodį ir ta meilė buvo iškiepijės sūnui- poetės tėvui. Traukų knygai poetė juto nuo mažens, klausydama, kaip tėvas garsiai skaito Puškino eiles, M. Gorkio „Motiną“.

Poetės žodžiais tariant, gyvenimo draugas- knyga, niekada nepabostantis, neįkerintis, neišduodantis. „Mano gyvenimo palydovai- Hugo, Flobero, Balzako, Bako, kūrinių herojai.“

1941 m. poetės tėvai paliekia Jonavą, persikelia į

Kėdainius, bet tai buvo siaubu gristas sugrįžimas.

Šulcas buvo kairiųjų pažintinių, tačiau buvo auklėjami ir vaikai. TSRS įjungus Lietuvą į savo sudėtį, poetė išstojo į pionierių organizaciją ir 1941-ųjų metų vasaros atostogas leido pionierių stovykloje Pageluoje. Čia dalykametę poetę ir užklupo karo audra. Vaikai, bydini auklėtojų, traukėsi iki Šiaulių. Čia apsistojome buvusioje žydų gimnazijoje. Truko maisto, vaikai šalo.

Frontui nudundėjus į Rytus, Šulcaitė aplinkiniai kelias grižo į Jonavą. Tėvai jau nesitikojo gyvos sulauksią. Poetė pamena, kaip kaimynė (pavardės V. Šulcaitė nepamena), sutikusi mergaitę, nuskurusią, pervaigusią, ilgai glotstė ir kalbejo „Vaikeli, negi čia tu, negi čia tu...“

Poetė irgi nesitikojo visus gyvus ir sveikus rasti, bet likimas ši syki pasigailėjo. Visi namiškiai buvo sveiki ir gyvi. Jonavoje grįžusi te pagyveno tik savaite. Buvo sudarinių iš Žydų sarašai, i kurios iutraukta ir Šulcų šeima su septyniais mažamečiais vaikais.

Ir čia likimas Šulcams buvo palankus. Kaimynė, sarašų sudarinėtojų tarpe turėjusi pažintamu, išpejo tėvus. Tėvas papirko vokiečių kareivį, saugojusi Šulcų butą ir dar tą pačią naktį rusas Rybakovas išvežė Šulcų šeimą į Kėdainius. Šeima apsigyveno už Janušavos esančiam Bakų kaime pas giminės. Kam reikalingos devynios atliekamos burnos ir dar tokiai laiku? Apgyvendino klojime, bet tai nebuvo išsigelbėjimas. Truko maisto, be to artejo rudo. Po ilgų ieškojimų, tėvas gavo kampą Smilgos gatvėje.

4

Skaityti poetę išmokė tėvas. Todil pradineje mokykloje Jonavos jis buvo pirmoji mokinė. Bet degant Jonavai, drauge sudegė ir Jonavos pradine mokykla, bei joje esantis archyvas. Taigi Kėdainiuose mokslius reikėjo pradeti nuo pradžiai. Mokėsi gerai, todėl greitai buvo išduotas pažymėjimas, leidės stoti į gimnaziją.

Gimnazijoje mokėsi šiaip sau. Daug kas priklauso nuo pedagogų, be to gal įmė reikštis ir pašaukimasis: nepatiko tikslieji mokslai, labai patiko lietuvių kalba. Gimnazijoje įmė skleistis V. Šulcaitės, kaip poetės talentas.

Paklausta, kada poetė ir koki eilerašti paraše pirmajį, atsakiusi, kad tiksliai nepamena. Tik žino, kad paraše Jonavoje, būdama maždang septynerių metų, o tema - pavasaris. Ta eileraštį parašyti išvėpės V. Mykolaitis-Putino eileraštis „Pumpurėlis“, ižo ėjimas Varnutėje, pirmoji žaluma. Be to pavasaris, kaip pasakė poetė: „Tai tas metų laikas, kai nubunda ne tik tai, kas aplink tave, bet ir tu pati“. Savo žodžius patvirtinimo posmu:

Koks svaidus likimas
Tu žiedlapiu,
To vėjo ilgesio;
Kai obelims šakas pakelius,
Blaivus pastelinis dangus,
Pripuolęs lūpomis
Prie obelų kvepėjimo
Ir geriantis jū nuostabu
Ir nokstanti nektaru...
(„Obelų švelnumo fuga“)

5

Paauglystė pilna naujų išpūdžių, jautri siela reaguoja į viską išsiliedama eilėmis. Intensyviausiai rašė 5-6 gimnazijos klasėje. Spausdinosi gimnazijos sienlaikraštyje, kurio redaktorė buvo tuometinė literatūrų būrelio pirminkinkė A. Macijauskaite-Gulbinskienė. Tai buvo reikli vertintoja ir nuoširdi patarėja, nes ne kiekvieną eileraštį i sienlaikraštį prūmdavo.

Išskirtinė asmenybė Kėdainių gimnazijoje buvo lietuvių kalbos ir literatūros mokytojas Jonas Sabaliauskas.

Šis mokytojas stebėjo pirmuosius V. Šulcaitės, kaip literatas, žingsnius, puoselejo jos polinkę į literatūrą. Tačiau buvo labai reiklus, kartais iki negailestingumo- versdavo apgalvoti kiekvieną žodį, apšluotu kiekviena fraze. Bet nežiūrint to, labai jautriai reagodavo į kiekvieną, kad ir nedidelę savo mokinės sekム. Vėliau, kaip papasakojo poetė, jis jai prisipažino, kad jis jau dėstydamas Vilijai pirmaisiais metais, pastebėjo joje poetės talentą.

1947 m. V. Šulcaitės pirmieji bandymai tuo metu Kėdainių rajoniniame laikraštyje „Tarybinis kelias“. Laikai buvo gana neramūs, ir būsimoji poetė bijojo pasirašyti pilna pavarde. Pasirašinėjo slapyvardžiu Vilija Š.

Mokydamasi gimnazijoje, poetė labai suartėjo su knyga. Namuose salygos buvo sunkios. Didelė šeima, ankštos patalpos, net pamokoms ruoštī nebuvvo normalių salygų. Vienintelis išsigelbėjimas- palėpė. Ten nulindusi, pasak jos, ji neskaitydavo, o tiesiog ryte rydavo knygas.

Žiemą pastirusi, sugrubusiais pirštais versdavo puslapį po puslapio.

6

Paklausus, koks ivykis ar diena labiansiai išsiminė iš anų romantiškų, pilnų svajonių gimnazistiškų metų, poetė atsakė, kad toji diena ne diena, o tiksliau rytas, išleistuviu rytas. Visi gimnazistai būriu, susikibę rankomis, ėjo pasitikti saulės. Ir ta saulė, tarsi mistinė, netikra, išnyranti iš horizonto, tyra, tarsi rasose išsimaudžiusi. Ir tas tikėjimas tokia šviesa, gražia rytdiena, kuri atrodė lyg pasaka, nežinoma, bet šviesi, graži, be likimo duobiu, be netekčių. Ir paskui, dar tą pačią dieną paėmisi į rankas lengvutę lagaminėlį, patraukė į traukinį stotį. Laukė kelionė į Vilnių į svajonių miestą. Ką studijuos? Jokių abejonių negalejo būti- lietuvių kalba ir literatūrą.

1948 m. prasidėda naujas dar visai nepažistamas studentiškas gyvenimas. Gyveno studentų bendrabutuje Taurė gatvėje.

Nauji išgyvenimai- plati dirvonai kūrybai. Jau pirmame kurse pasireiškė kaip gabi literatė. Pirmasis kūrybinis bandymas atneše didelę pergalę- pirmojo kurso mokslo metų pradžjoje paskelbtame konkurse poetei teko antroji vieta (pirmoji vieta buvo paskirta poetui J. Lapaišinskui).

Nerami, jautri siela neišsiteko tarp keturių sienų, veržesi prie kitų, jai giminingu ir artimu. Taip suartėjo su A. Jonynu bei kitais poetais. A. Jonyno paskatinta istojo į Jaunijų Raštojų sekociją. Tai buvo 1949 metais. Jauniesiems rašytojams tuo laiku vadovavo J. Baltušis. Poetė spausdinosi „Komjaunimo tiesoje“, „Pergalėje“.

1950 m.- staigus posūkis poetės asmeniniame gyvenime: V. Šulcaitė ištekėjo. Ir prasidėjo, poetės žodžiai tarant, vargai vargeliai. Vyras studijavo techninius mokslus. Nei vyro tėvai, nei jos tėvai nešelpė jaunos studentiškos šeimos.

7

Pagrindiniai šeimos rūpesčiai užgulė poetės pečius. Ji studijuoja ir kartu dirba „Tarybinės moters“ redakcijoje. Neilgai trukus (1952 metais) nuaidi pirmagimės Lilijanos klyksmas. Maža dukrelė, studijos, darbas,

namų ruoša- uždaras ratas, iš kurio neįmanoma ištrūkti. Rašyti vis sunkiau, sekina kasdienybės rutina, monotonija. Bet pro pilką kasdienybės rūką nušvinta tai vienas, tai kitas saulės spindulys, muguldamas posmo eilutę.

1953 m. studijos baigtos. Rankose diplomas, o galvoje šimtai planų, kuriuos atrodo taip lengva bus realizuoti- paskyrimas į „Tarybinės moters“ redakciją, (kurioje dirbo ankščiau) skyriaus vedėja. Gyvenimo sąlygos šiek tiek pagereja, daugiau laiko galima skirti ir kūrybai.

Bet 1954 m. pasauli išsysta antroji dukra Dalia. Ir vėl ratas suka iš pradžių. „Tarybinės moters“ redakcijoje V. Šulcaite dirbo iki 1957 metų. 1957 m. vyras užbaigia studijas, paskyriamas į Kauno politechnikos institutą dėstyti marksizmo leninizmo kursą.

Šeima persikelia į Kauną. Poetė pradeda dirbti pedagoginių darbų- Petrašiūnų 7- ojoje vidurinėje mokykloje dėsto lietuvių kalbą ir literatūrą. Mergaitės paaugusios, palengvėja rūpesčių našta, o tuo pačiu daugiau laiko lieka kūrybai. Muža užgaidi, čia aplanko vidurnakti, parimusią prie mokiniių sąsiuviniių, čia lietaus lašams monotoniškai barbenant į lango stiklą, klausant atsakinejamos (ir ne visada gerai išmoktos) pamokos.

Ir taip 1957 metais pasirodo pirmoji knyga „Kalba moteris“. Ši knyga subrendo vienu iš sunkiausių gyvenimo tarpsnių- rašyta naktimis, negailint savęs, tiksliau pasakius,

8

deginant save, atimant iš savęs net menkiausias poilsio valandėles. Visa tai negalėjo paeiti be pėdsakų- paastrėjo akių liga, prireikė medikų pagalbos.

Kaune pradėjo kaupti medžiagą ir rašyti, pasak poetės, jai brangiausią knygą, skirtą sacerims Laukaitiškės „Raudonas sniegas“. Ši knyga pasirodo 1960 m., poetė persikelus į Vilnių. Poetė prisimena: „Rašau labai sunkiai. Sveikata bloga. Bet šalia jaučiau draugų- poetų J. Macevičiaus, A. Baltakio- tvirtus pečius. Tai jų ir tik jų dėka taip greit išėjo mano antroji knyga“.

Likimas negailejo V. Šulcaitei skaudžių smūgių- 1968 m. vyras palieka šeimą. Visas skausmas, nusivylimas, neišmatuojama širdgėla liejasi posmai. Poetė taip išsireiškė: „Dabar poezija buvo ir vaistai, ir darbas, ir poilsis. Visos jėgos susikoncentruavo į kūrybą. Rašau, brankian, plėšian ir vėl rašau. Jausmų ir minčių srautui nebuvo galo“.

Nors ir parodoksaliu, bet poetė tvirtina, kad rašosi jai lengviausia tada, kai sutrinka sveikata, prislegia gyvenimo „kryželiai“. Išeity, kad neigiamos emocijos- jos kūrybos varomos jėga. Todėl ir sekančias knygas buvo lengiau išleisti- iš vienos pusės padidėjes iškvpimas, iš kitos- pagerejusi materialinė padetis. Viena po kitos pasirodo knygos „Sauja kmynų“, „Laukinės vynuogės“ ir kt.

Anūkėlio atsiradimas, pirmi žodžiai, pirmi rišlūs sakinių, kiek džiaugsmo poetei- močiutei. Jam V. Šulcaite skyrė knyga „Piešiniai ant asfalto“.

Dukros- poetės paguoda- dažnai lanko, nes abi gyvena Vilniuje. Tiesa, mamos pėdomis nepasekė nei viena. Viena- kultūros darbuotoja, antroji (i téva)- kibernetikė.

9

Interview su Vilija Šulcaite

Poetė mielai sutiko atsakyti į bibliotekininkės pateiktus klausimus:

Bibliotekininkė: Sako, kad brangiausios tos vietas, kuriose prabėgo vaikystė. Kėdainiai, gal greičiau jaunystės miestas. Ar dažnai prisimenat Kėdainius, ar dažnai aplankot?

V. Šulcaitė: O Kėdainiai! Jaunystės miestas. Patys gražiausi išgyvenimai susiję su jais. Nežūrint to, kad gyvenimas šeimoje buvo sudėtingas ir ne visai šviesus. Bet jaunystėje juodos spalvos greit nublanksta ir lieka tik tai, kas šviesu.

Bibliotekininkė: Jūs jau minėjot, kad pirmoji Jūsų gyvenimo biblioteka- Kėdinių biblioteka. Kiek gyvenime Jums davė biblioteka?

V. Šulcaitė: Biblioteka- šventovė. Čia aš radau Balzaką, Hugo. Tyla. Rimtis. Kažkas nežemiška. Tai šviesos spindulys mano jaunystėje. Nežūrint to, kad bibliotekos patalpos buvo kulkios. Bibliotekininkės pavardės neprisimenu, bet tai buvo taurios sielos moteris, mokėjusi įvesti į nuostabų knygų pasaulį, atrasdavo laiko pokalbiams apie tai, kas perskaityta, kas sujaudino.

Bibliotekininkė: Gal ir negerai toks staigus persokimas, bet norėčiau paklausti, kas gi pirmas perskaito Jūsų knygos rankraštį? Gal dukros?

V. Šulcaitė: Ne, redaktori.

Bibliotekininkė: o kieno nuomone apie savo kūrybą vertinate labiausiai?

V. Šulcaitė: Turiu tokią negailestingą, bet teisingą vertintoją. Tai mano artimiausia draugė- docentė Liudvika Lisenkaitė. Bijau aš jos vertinimo, laukin jo virpančią

širdimi. Bet jei ji pasako, kad knyga gera, tai žinau, kad knygynė ilgai neužsigulės, ir skaitytojai skaitys. Perskaite ji mano paskutinę knygą „Paguoda“, ir man užteko jos dviejų žodžių „Gera! parašei“.

Bibliotekininkė: Kieno nuomonė Jums dar taip pat nemažai reiškia?

V. Šulcaitė: A. Baltakio ir J. Macevičiaus, su kuriais aš susipažinau dar jaunystėje. Tai ne tik mano kritikai, bet ir draugai, patarėjai, mokytojai.

Bibliotekininkė: Ko tikėtis iš jaunuju poetu, kurių kūryba, Jūsų manymu, verta ypatingo dėmesio.

V. Šulcaitė: Vertinau V. Kukulą, labai jis man imponavo paprastumu, nuoširdumu. Bet paskutiniu metu jo stilius ėmė įmantrėti. Gal mada, gal... Dabartiniu metu iš jaunuju išskirčiau R. Daugirdą.

Bibliotekininkė: Ką rašote pastaruoju metu? Galbūt greitu laiku mūsų skaitytojus pasieks nauja knyga?

V. Šulcaitė: Galėčiau spausdinti ir spausdinti (atidaro sekcijos spintelę ir išvystu iki viršaus prikrautų rankraščių), nes guli 6 knygų rankraščiai. Knygą galima išleisti kas 2-3 metus, nes popierius trūkumas, šiaip biurokratinis vilkinimas. Taigi ir nerašydama galėčiau spausdinti kokiu dešimt metu. Dabar spaustuvei atidaviau knygą „Sulapojo birželyje siela“.

Bibliotekininkė: Jūsų kūryboje vyrauja moters tema. Kokius moters bruožus Jūs labiausiai vertinate?

V. Šulcaitė: Šiuolaikinei moteriai labai pakenkė sudaiktėjimas: rūpinasi išore, o ne vidumi. Gražiausi moters bruožai, kuklumas, darbštumas, pareigos jausmas.

12

Bibliotekininkė: Gerb. Poete, ar jūs pritariate minčiai, kad moters pašaukimasis saugoti namų židinių auginti vaikus.

V. Šulcaitė: Nenorečiau sutikti su šia mintimi. Ne sedėjimas namuose prie vaikų ugdo geruma, žmoniškumo, o motinos dėmesys ne daiktams, ne importinėms striukėms ar batams, o jų pareigingumui ugdyti. Aš visą gyvenimą buvau labai užimta, nebuvvo daiktų pertekliaus, greičiau atvirkščiai. Dukras augino pats gyvenimas. O užango darbščios, doros.

Bibliotekininkė: Jūs labai daug rašot, iš kur semiatės jėgu, kūrybinių minčių?

V. Šulcaitė: Labai mėgstu kelianti. Kelionėse atsigauju ir dvasia, ir kūnu. Kiekvieną pavasarį praleidžiu Jaltoje. Vasara - Nidoje ir Palangoje.

Neišdildoma išpūdi paliko kelionė po Europą Dunojumi. Pabuvojau Egipte, Turkijoje. Kiekviena kelionė labai daug duoda, ir tai matyt iš mano eileraščių. Labai gerai rašosi Nidoje ir Palangoje. Iš ten visada parsivežu pluoštą eileraščių.

Bibliotekininkė: Ačiū, kad mus sutikot priumi, papasakoti apie kūrybinių kelias Sveikatos ir ištvermės Jums. Ir labai didelis prašymas - nepamirškite mūsų, kasdienybės nuvargintų moterų. Rašykite mums, kad dažnai neradamos atgaivos gyvenime, rastume ja Jūsų poezijoje.

V. Šulcaitė: Atsisveikindama, norėčiau užrašyti bibliotekai ir jums keletą savo knygų. Sekmės ir Jums, šviesą nešantiems bibliotekininkams. Ir pabaigai:

Aš jums atiduosiu viską,
Nes jūs nieko neprāsite,-
Tokią mane ir prisiminkite.

13

Išleistos knygos:

1. Šulcaitė V. Kalba moteris: eileraščiai. - V., 1957
2. Šulcaitė V. Kraitis.: eileraščiai. - V., 1976
3. Šulcaitė V. Laukinės vynuogės: eileraščiai. - V., 1973
4. Šulcaitė V. Norečian būti žuvėdra: eileraščių rinktinė. - V., 1979
5. Šulcaitė V. Paguoda: eileraščiai. - V., 1989
6. Šulcaitė V. Piešiniai ant asfalto. eileraščiai vaikams. - V., 1983
7. Šulcaitė V. Raudonas sniegas: poema. - V., 1967
8. Šulcaitė V. Sauja kmynu: eileraščiai. - V., 1970
9. Šulcaitė V. Svirtis: mažosios poemos. - V., 1980
10. Šulcaitė V. Tu ir dangus: eileraščiai. - V., 1982
11. Šulcaitė V. Volungė jaučia lietu. - eileraščiai. - V., 1974
12. Šulcaitė V. Žaibas gimdo griaustini: poemos. - V., 1986

Kūryba

Kūryba rinkiniuose:

1. Atojų žeme, amžinas paveikslė: eileraščiai. - V.: Vaga, 1985.- 157 p. - (Tarp autoriu- ir V. Šulcaitė).
2. Alyvos šakelė balandžio snapė: poesija, proza. - V.: Vaga, 1985.- 573 p. - (Tarp autoriu- ir V. Šulcaitė).
3. Atsiminimai apie Antaną Venclavą. - V.: Vaga, 1988.- (Tarp autoriu- ir V. Šulcaitė).
4. Būki laiminga. Iš lietuvių lyrikos. - V.: Vaga, 1975.- 96 p. - (Tarp autoriu- ir V. Šulcaitė).
5. Dvidešimt poezijos pavasarui, 1965- 1984. - V., 1985.- (Tarp autoriu- ir V. Šulcaitė).

6. Lietuvių tarybinė poezija.- V.: Vaga, 1975.- 908 p. (Tarp autoriuų- ir V. Šulcaitė).
7. Mano laikas: Iš 1975- 1985 m. poezijos.- V.: Vaga, 1987.- 244 p.
(Tarp autoriuų- ir V. Šulcaitė).
8. Poezijos pavasaris 85.- V.: Vaga.- Leidžiamas nuo 1965 m.- (Tarp autoriuų- ir V. Šulcaitė).
9. Poezijos pavasaris 88.- V.: Vaga.- Leidžiamas nuo 1965 m.- (Tarp autoriuų- ir V. Šulcaitė).
10. Saulėtos vizijos. Eileraščiai apie M. Čiurlionį.- V.: Vaga, 1975.- 119 p. (Tarp autoriuų- ir V. Šulcaitė).
11. Žerék, taikos saulute! Eileraščiai: Ikimokykliniam ir jaunesniajam mokykliniam amžiui.- V.: Vyturys, 1986. (Tarp autoriuų- ir V. Šulcaitė).

R e c e n z e n t ē :

1. Nekrošius. Tas akmenų švelnumas: (Eil.).- V.: Vaga, 1974-
Rec. Šulcaitė V. Konkretaus mąstymo poetas // Lit. Ir menas.-
1975.- Gegužės 17.- P. 6
2. Vienuolis A. Iš mano atsiminimų.- V.: Valst. Grož. Lit. L-
kla.- 1957.
Rec. Šulcaitė V. Kauno tiesa.- 1957.- Spalio 30.

*Nuotraukos iš asmeninio
poetės archyvo*

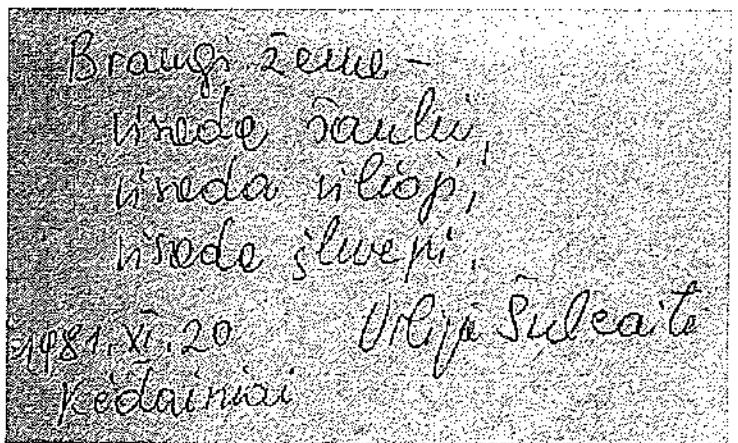
Per šimtadienį. Kėdainių II vid. mokykla. 1947m.

18

Prie darbo stalo Kauno Žemės ūkio Akademijoje

19

V. Šulcaitės dedikacija Kėdainių rajono savivaldybės
Mikalojaus Daukšos bibliotekos Žemietių garbės knygoje

Susitikimo su kėdainiečiais metu. 1973m. gegužės mén.

22

23

Turinys

<i>Pratarme.....1</i>
<i>Vilijos Šulcaitės prisiminimai.....2</i>
<i>Interviu su Vilija Šulcaite.....10</i>
<i>Kūryba.....14</i>
<i>Nuotraukos iš asmeninio poetės archyvo.....17</i>